

๑.กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ

- ที่จะเป็นละเมิดได้จะต้องเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ
- เว้นแต่ในบางกรณีกฎหมายประสงค์จะคุ้มครองผู้เสียหาย จึงให้ผู้กระทำต้องรับผิดชอบ

- แม้จะมีได้กระทำโดยจงใจหรือประมาท
เลินเล่อ
- หรือให้รับผิดชอบเพื่อละเมิดอันเกิดจากการกระทำ
ของบุคคลอื่น
- หรือให้รับผิดชอบเพื่อความเสียหายอันเกิดจาก
ทรัพย์

๒

กระทำโดยจงใจ คือ “..จงใจ..ทำให้
เขาเสียหาย..”

- กระทำโดยรู้สึกนึกถึงผลเสียหายที่จะเกิดจากการ
กระทำของตน
- ตีหัว
- ตบ
- แต่สำคัญผิด เช่นหยิบหนังสือคนอื่นนึกว่า ของ
ตัวเอง ไม่ใช่จงใจ

๓

๒.กระทำโดยจงใจ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๑๗/๒๕๑๕

➤ ยึดแร่ โดยเข้าใจว่าแร่เป็นของลูกหนี้
ไม่ได้จงใจ

• การที่จำเลยซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดแร่ซึ่งเก็บอยู่ในโกดังของบริษัทโจทก์

๔

• และแม้คนของโจทก์จะได้บอกให้จำเลยทราบว่าแร่นั้นมิใช่เป็นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาตาม

• แต่จำเลยกระทำไปโดยมีเหตุผลที่สมควร

๕

- สำหรับบุคคลภายนอกที่ไม่มีส่วนในบริษัท
โจทก์ ที่เข้าใจไปว่าแร่ดังกล่าวยังคงเป็นของ
ลูกหนี้ตามคำพิพากษาอยู่
- ดังนี้ยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยได้**จงใจ**กระทำ
ละเมิดต่อโจทก์

๖

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๘๕/๒๕๖๐

➤ ปลอมสัญญาไปฟ้อง → จงใจ

- จำเลยปลอมเอกสารสัญญากู้เงินและนำเอกสาร
ปลอมไปฟ้องโจทก์ทั้งสองต่อศาลชั้นต้น จน
ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชนะคดี

๗

- แล้วจำเลยนำเจ้าพนักงานบังคับคดีอายัดเงินเดือนโจทก์ที่ ๑ ยึดทรัพย์ของโจทก์ทั้งสองขายทอดตลาด
- และจำเลยยังนำผลคำพิพากษาในคดีแพ่งไปฟ้องโจทก์ที่ ๒ ต่อศาลล้มละลายกลาง

๘

- เป็นกรณีที่จำเลยจงใจก่อให้เกิดความเสียหายในทางทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดแก่โจทก์ทั้งสอง จึงเป็นการทำละเมิด
- ซึ่งจำเลยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ทั้งสองด้วยการคืนทรัพย์สินที่โจทก์ทั้งสองต้องสูญเสียไปหรือใช้ราคาทรัพย์สินนั้นตามมาตรา ๔๓๘ วรรคสอง

๙

คำพิพากษาฎีกาที่ 6301/2541

จำเลยจับโจทก์และค้นบ้านโจทก์อันเป็นที่รโหฐานโดยไม่ปรากฏว่ามีหมายจับและหมายค้นอันถูกต้อง ทั้งไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นตามกฎหมายที่จะจับและค้นได้โดยไม่ต้องมีหมาย การกระทำของจำเลยเป็นเรื่องจงใจทำต่อโจทก์โดยผิดกฎหมายซึ่งเป็นละเมิด เมื่อโจทก์ได้รับความเสียหาย อันเนื่องมาจากจรรยากระทำได้กล่าวของจำเลย จำเลยจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้นตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๐

๑๐

๓.กระทำโดยประมาทเลินเล่อ

- กระทำโดยประมาทเลินเล่อ ได้แก่ การกระทำโดยไม่จงใจ
- แต่ผู้กระทำได้กระทำโดยขาดความระมัดระวังตามสมควร

๑๑

- คือ เป็นการกระทำที่อยู่ในลักษณะที่บุคคลผู้มีความระมัดระวังไม่กระทำด้วย
- เพราะฉะนั้นการที่เขาทำไป ถือว่าเป็นการกระทำที่ขาดความระมัดระวัง

๑๒

- บุคคล การใช้ความระมัดระวังไม่ว่าเด็กกับผู้ใหญ่ คนหนุ่มกับคนแก่คนพิการกับคนไม่พิการ
- คนขับรถเป็นกับคนขับรถไม่เป็นแล้วไปขับรถ ความระมัดระวังย่อมแตกต่างกัน
- หรือแพทย์ย่อมมีความระมัดระวังหรือความชำนาญในการผ่าตัดดีกว่าคนที่ไม่ใช่แพทย์

๑๓

- การวัดความระมัดระวัง
- ต้องคำนึงถึง เพศ
- อายุ
- ฐานะ
- เกี่ยวกับกับผู้กระทำว่า คนธรรมดาที่อยู่ในฐานะ เช่นนั้นจะพึงระมัดระวังเพียงใด

๑๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒๘๐/๒๕๓๕

➤ ไม่ตรวจลายมือชื่อให้คดี → ประมาท

- จำเลยประกอบธุรกิจธนาคารเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน
- การรับฝากเงินเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งของจำเลย

๑๕

- และการจ่ายเงินตามเช็คที่มีผู้มาขอเบิกเงินจากธนาคารเป็นงานส่วนหนึ่งของจำเลยซึ่งจะต้องปฏิบัติอยู่เป็นประจำ
- จำเลยย่อมมีความชำนาญในการตรวจสอบลายมือชื่อในเช็คว่าเป็นลายมือชื่อของผู้สั่งจ่ายหรือไม่ ยิ่งกว่าบุคคลธรรมดา

๑๖

- ทั้งจำเลยจะต้องมีความระมัดระวังในการจ่ายเงินตามเช็คยิ่งกว่าวิญญูชนทั่วไป
- การที่จำเลยจ่ายเงินตามเช็คพิพาทให้แก่ผู้นำมาเรียกเก็บเงินไป
- โดยที่ลายมือชื่อผู้สั่งจ่ายไม่ใช่ลายมือชื่อโจทก์ทั้งที่มีตัวอย่างลายมือชื่อโจทก์ที่ให้ไว้กับจำเลย กับมีเช็คอีกหลายฉบับที่โจทก์เคยสั่งจ่ายไว้อยู่ที่จำเลย

๑๗

- เป็นการกระทำละเมิดและผิดสัญญาฝากทรัพย์สินต่อโจทก์
- จำเลยจะยกข้อตกลงยกเว้นความรับผิดชอบตามที่ระบุไว้ในคำขอเปิดบัญชีกระแสรายวันมาอ้างเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบไม่ได้

๑๘

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๔๕๒/๒๕๔๑

➤ ผ่าตัดไส้ทะลัก → ประมาท

- แพทย์ผ่าตัดทำให้มดลูกทะลุ ทำให้ลำไส้ทะลักออกมาทางช่องคลอด ๕ เมตร
- เนื่องจากเครื่องมือแพทย์ที่ใส่เข้าไปไปเกี่ยวกับลำไส้

๑๙

- เป็นการไม่ใช้ความระมัดระวังตามปกติของวิสัยของผู้ประกอบวิชาชีพ

๒๐

- ในภาวะเช่นนั้น หมายถึง บุคคลที่อยู่ในภาวะเดียวกับผู้กระทำโดยเทียบดูว่าบุคคลทั่วไปหรือวิญญูชนที่อยู่ในภาวะเช่นนั้นควรใช้ความระมัดระวังแค่ไหน

๒๑

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๗๐/๒๕๓๕

➤ **หลีกเลี่ยงโดยกะทันหัน → ไม่ได้ประมาท**

- จำเลยขับรถยนต์หลีกเลี่ยงชนคนซึ่งขับสวนทางมาข้างหน้าโดยกะทันหันมิฉะนั้นจะเกิดขึ้น

๒๒

- ล้อหลังรถของจำเลยไปทับสิ่งของที่เจ้าของวางพิงไว้ข้างขอบบาทวิถีล้มถนน หลวงออกไปนอกเศษเสียหาย

- **ดังนั้นวินิจฉัยว่าจำเลยมิได้ประมาทเกินเหตุ
หาต้องรับผิดชอบแก่เจ้าของทรัพย์สินนั้นไม่**

๒๓

คำพิพากษาฎีกาที่ 171/2566

- การที่จำเลยที่ ๒ ทำการตรวจอัลตราซาวด์ให้แก่โจทก์เป็นการให้บริการทางการแพทย์อย่างหนึ่งอันเป็นข้อเท็จจริงที่อยู่ในความรู้เห็นโดยเฉพะของคู่ความฝ่ายจำเลยทั้งสอง ภาระการพิสูจน์ในประเด็นดังกล่าวจึงตกอยู่กับจำเลยทั้งสองว่าจำเลยที่ ๒ มิได้กระทำโดยประมาทเลินเล่อ ตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘ โจทก์ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ เมื่อจำเลยที่ ๒ ทำการตรวจภาพถ่ายไตด้านขวาของโจทก์ไม่ชัดเจน จึงสอบถามโจทก์ว่าสามารถพลิกตะแคงตัวไปด้านซ้ายเพื่อถ่ายภาพใหม่ได้หรือไม่ โจทก์ตอบว่าได้ หากโจทก์ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ก็นำจะต้องแจ้งจำเลยที่ ๒ เสียตั้งแต่ในขณะนั้น ขณะเกิดเหตุโจทก์และจำเลยที่ ๒ อยู่ในห้องเพียงลำพังโดยจำเลยที่ ๒ ถือหัวตรวจอัลตราซาวด์ไว้ในมือและต้องฟังมองจอภาพเครื่องดังกล่าวซึ่งตั้งอยู่ข้างหัวเตียงด้านขวาของโจทก์ เมื่อโจทก์พลิกตะแคงตัวตามที่จำเลยที่ ๒ บอก แม้เพียงมีขนาดกว้างเพียง ๖๐ เซนติเมตรแต่ก็เป็นขนาดมาตรฐานบุคคลทั่วไปในภาวะเช่นจำเลยที่ ๒ ย่อมไม่อาจคาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์ถึงขนาดที่โจทก์จะพลัดตกจากเตียง เพราะการนอนตะแคงตัวใช้พื้นที่ไม่มาก อีกทั้งจำเลยที่ ๒ ได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรสอบถามโจทก์ก่อนหน้านั้นแล้ว เหตุการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้น จึงเป็นเหตุสุดวิสัยตาม ป.พ.พ. มาตรา ๘ มิใช่การกระทำโดยประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ ๒

๒๔

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๗๘๘/๒๕๕๘

➤ **ข้อบรรณชนทำย → ไปชนต่อ → ผลโดยตรง → ประมาท**

- จำเลยที่ ๑ ข้อบรรณชนทำยรถยนต์หมายเลขทะเบียน ๖ ค - ๒๕๕๘ กทม เป็นเหตุให้รถคันดังกล่าวพุ่งชนรถแท็กซี่

๒๕

- และรถตู้ซึ่งอยู่ด้านหน้าได้รับความเสียหาย
- การที่จำเลยที่ ๑ ขับรถชนรถคันอื่นจนทำให้เกิดความเสียหายแก่รถอื่นถึง ๓ คัน
- ย่อมเป็นผลโดยตรงอันเกิดจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ ๑ ซึ่งขับรถด้วยความเร็วสูงในขณะเมาสุรา

๒๓

- วิสัย หมายถึง ลักษณะที่เป็นอยู่ของบุคคลผู้กระทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย
- วิสัยของเด็กต้องซุกซน

๒๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๑๑/๒๕๓๕

➤ ห้ามกลับรถ → หากกลับ → ถ้าระวังดี →
ไม่ประมาท

- จำเลยขับรถประมาทโดยเลี้ยวรถกลับที่หัวเกาะกลางถนน ซึ่งมีเครื่องหมายห้ามกลับรถ
- เป็นเหตุให้รถยนต์ฝ่ายโจทก์กับรถยนต์จำเลยชนกัน
- มีปัญหาว่าการกระทำของจำเลยเป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่

๒๘

• เห็นว่า เครื่องหมายจราจรเป็นเครื่องหมายที่แสดงให้ผู้ขับรถได้ระมัดระวังเพื่อความปลอดภัยตรงที่เกิดเหตุหากจะเลี้ยวกลับรถโดยฝ่าฝืนเครื่องหมายจราจรถ้าใช้ความระมัดระวังพอสมควรก็สามารถทำได้โดยปลอดภัย

• การฝ่าฝืนเครื่องหมายจราจรตรงที่เกิดเหตุจึงหาใช่เป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่”

๓๐

- **พฤติกรรม** หมายถึง ข้อเท็จจริงที่ประกอบกรกระทำของผู้ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น
- นอกจากคำนึงถึงบุคคลในภาวะที่เกิดขึ้นในภาวะเช่นนั้นและวิสัยของผู้นั้นแล้วจะต้องดูพฤติกรรมภายนอก

๓๑

- ถนนเรียบ
- ขลุบะ มีเศษหินดีดกระเด็น
- ฝนตก
- คนพลุกพล่าน

๓๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๔/๒๕๑๐

➤ ขับรถหลีกสิ่งกีดขวางเป็นเหตุให้คนอื่นถึงแก่ความตาย

- จำเลยไม่ได้ขับรถเร็ว
- และทางลัดไม้ที่ขับมานั้นเป็นทางจำกัด บังคับให้ขับโดยข้างหน้าเป็นคลองอีกข้างหนึ่งเป็นเขา

๓๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๔/๒๕๑๐

➤ ขับรถหลีกสิ่งกีดขวางเป็นเหตุให้คนอื่นถึงแก่ความตาย

- จำเลยไม่ได้ขับรถเร็ว
- และทางลัดไม้ที่ขับมานั้นเป็นทางจำกัด บังคับให้ขับโดยข้างหน้าเป็นคลองอีกข้างหนึ่งเป็นเขา

๓๔

- การที่ล้อพ่วงเอียงนั้นเนื่องจากที่ตรงนั้นเป็นหลุม เอาหินกองไว้ หินแตก เป็นเหตุให้ระดับล้อที่ผ่านไปทรุดต่ำลงและรถคันที่จำเลยขับก็ไม่ได้คำว่า
- ถ้าผู้ตายไม่ด่วนตัดสินใจกระโดดลงจากรถก็คงไม่ได้รับอันตรายใดๆ
- ดังนั้นหาใช่ความประมาทของจำเลยไม่

๓๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๘/๒๕๑๐

➤ คนร้ายเป็นชายมีระเบิด ขู่ผู้หญิง ตกใจ
รถชน → ไม่ประมาท

- นี้เป็นตัวอย่างการวินิจฉัยทั้ง ๔ คำ
- คือ บุคคล ในที่นี้เป็นผู้หญิง การตกใจต้องมีมากกว่าผู้ชาย
- โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนร้ายเข้ามานั่งคู่แล้วก็มีระเบิดด้วย ในภาวะเช่นนั้น

๓๖

- เมื่อคนร้ายเอาระเบิดมาขู่ก็ต้องตกใจเป็นธรรมดา วิสัยของผู้หญิงเจอคนร้ายเข้าไปในรถก็ต้องกลัว
- พฤติกรรม ภายนอกเป็นเวลากลางคืนและคนร้ายถือระเบิด
- ซึ่งถือว่าเป็นพฤติการณ์อย่างหนึ่งที่ทำให้ตกใจกลัวได้
- การขับรถฝ่าไฟแดงไปชนรถจอดก็เสียหายจึงไม่ใช่ประมาทเดินเลื้อ

๓๗)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๕๑/๒๕๕๗

➤ ไม่ได้ยื่นยันภาพถ่าย → ประมาท

- การขอหมายจับ ส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพ
- พนักงานสอบสวนต้องรวบรวมพยานหลักฐานให้รอบครอบรัดกุม ต้องแน่ใจว่าบุคคลที่ขอออกหมายจับเป็นบุคคลคนเดียวกับคนร้ายที่ได้จากการรวบรวมพยานหลักฐาน

๓๘)

- การที่ไม่ให้ผู้เสียหายยื่นยันภาพ
- ภูมิลำเนาแตกต่างกัน
- เป็นการประมาทเลินเล่อ

๓๘

คำพิพากษาศึกษาฎีกาที่ ๗๔๒/๒๕๖๓

- โจทก์และจำเลยทำบันทึกข้อตกลงปรับปรุงโครงสร้างหนี้ตามคำพิพากษาเพื่อผ่อนปรนการชำระหนี้ซึ่งเป็นไปได้ไปเพื่อประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย แสดงว่าโจทก์ประสงค์ให้จำเลยงดการบังคับคดีแก่โจทก์ไว้ก่อนจำเลยต้องดำเนินการงดการบังคับคดีแก่ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างของโจทก์ให้เป็นไปตามข้อตกลงในการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ และเจ้าพนักงานบังคับคดีจะงดการบังคับคดีกรณีนี้ได้ย่อมต้องบังคับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

๔๐

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๒/๒๕๖๓

- มาตรา ๒๘๕ (๓) กล่าวคือ จำเลยต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังเจ้าพนักงานบังคับคดีว่าให้งดการขายทอดตลาดทรัพย์สินของโจทก์ไว้โดยได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากโจทก์ซึ่ง ภ.โจทก์ได้ทำหนังสือยินยอมให้งดการขายทอดตลาดมอบไว้แก่พนักงานของจำเลยแล้ว การที่จำเลยไม่ได้ดำเนินการต่อเจ้าพนักงานบังคับคดีจนเป็นเหตุให้มีการขายทอดตลาดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างของโจทก์ไป

๔๑

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๔๔/๒๕๖๖

- เลย์ที่ ๒ ประกอบธุรกิจธนาคารพาณิชย์อันเป็น กิจการที่ประชาชนให้ความไว้วางใจ ย่อมต้องใช้ความระมัดระวังในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความละเอียดรอบคอบ การเบิกถอนโอนเงินจากบัญชีเงินฝากของธนาคารเป็นงานส่วนหนึ่งของจำเลยที่ ๒ ซึ่งต้องตรวจสอบความถูกต้อง และใช้ความระมัดระวังในการเบิกถอนโอนเงินจากบัญชีเงินฝากยิ่งกว่าวิญญูชนทั่วไป เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายกระทบต่อความเชื่อถือไว้วางใจในการประกอบกิจการธนาคาร เมื่อสำเนาคำสั่งตั้งผู้จัดการมรดกเป็นเอกสารปลอม มีการจัดเรียงผิดย่อหน้าผิดแผกแตกต่างจากรูปแบบคำสั่งศาล และมีข้อความที่พิมพ์ตกหล่นหลายแห่งเป็นพิรุธ ทั้งจำนวนเงินในบัญชีเงินฝากที่ขอเบิกถอนมากกว่าล้านบาท เช่นนี้ โดยหน้าที่ตามสัญญารับฝากเงินและระเบียบปฏิบัติงาน จำเลยที่ ๒ จะต้องเพิ่มความระมัดระวังและพิจารณาด้วยความรอบคอบ โดยการตรวจสอบสำเนาคำสั่งตั้งผู้จัดการมรดกให้แน่ชัดเสียก่อนว่าเป็นสำเนาคำสั่งที่ถูกต้องแท้จริงหรือไม่ก่อนที่จะอนุมัติให้เบิกถอนเงิน ซึ่งอยู่ใน วิสัยที่จำเลยที่ ๒ สามารถตรวจสอบความถูกต้องแท้จริงของเอกสารดังกล่าวก่อนได้ไม่ยาก

๔๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๐๘/๒๕๖๖

- จำเลยที่๑ และที่๒ ไม่ติดตั้งป้ายบอกทาง ป้ายเตือนหรือสัญญาณไฟส่องสว่างหรือสัญญาณไฟเตือนเพื่อให้ผู้ขับขี่ยานพาหนะในเวลากลางคืนมีโอกาสมองเห็นได้ในระยะอันสมควร เมื่อโจทก์เห็นป้ายเตือนในระยะกระชั้นชิดเป็นเหตุให้โจทก์ขับรถชนแท่นแบริเออร์และท่อซีเมนต์ ถือได้ว่าจำเลยที่๑ ประมาทเลินเล่อทำให้ทรัพย์สินของบุคคลอื่นเสียหาย จากสภาพความเสียหายของรถโจทก์เชื่อว่าโจทก์ขับรถมาด้วยความเร็วโดยไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร โจทก์จึงส่วนในความประมาทก่อให้เกิดความเสียหายด้วยหากพิเคราะห์ความประมาทแล้วเห็นว่าจำเลยที่๑ และที่๒ กระทำโดยประมาทมากกว่าเพราะการไม่ติดป้ายเตือนอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ที่ขับขี่ยานพาหนะในเวลากลางคืนได้ง่าย

๔๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๐๕๒/๒๕๕๒

- การตรวจร่างกายของผู้ป่วย ถือเป็นขั้นตอนสำคัญในการที่แพทย์ จะวินิจฉัยโรคว่าผู้ป่วยเป็นโรคอะไร พยาธิสภาพอยู่ที่ไหน และอยู่ในระยะเวลาใด เพื่อจะนำไปสู่การรักษาได้อย่างถูกต้อง
- ในขั้นตอนนี้แพทย์จักต้องใช้ความระมัดระวังตามวิสัย และพฤติการณ์ มิให้เกิดความผิดพลาดได้

๔๔

- เพราะอาจนำมาซึ่งอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่ร่างกาย หรือชีวิตของผู้ป่วย ในขั้นตอนการรักษาที่ต่อเนื่องกัน
- การที่ **จำเลยที่ ๓** มิได้ตรวจดูอาการของโจทก์ตั้งแต่แรกเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลพนมสารคาม ด้วยตนเอง

๔๕

- แต่ **วินิจฉัยโรคและสั่งการรักษา** อาการของโจทก์ตามที่ได้รับรายงานทางโทรศัพท์จากพยาบาลแทน
- โดยไม่ได้ตรวจสอบประวัติการรักษาของโจทก์ด้วยตนเอง

๔๖

- แม้จำเลยที่ ๓ จะสอบถามอาการและประวัติการรักษาของโจทก์จากพยาบาล ก่อนที่พยาบาลจะฉีดยาให้แก่โจทก์เพื่อทำการรักษา
- ก็มีใช้วิสัยของบุคคลผู้มีวิชาชีพเป็นแพทย์ที่จะพึงกระทำทั้งห้องแพทย์เวรกับห้องฉุกเฉิน ที่โจทก์อยู่ห่างกันเพียง ๒๐ เมตร

๔๓

- และไม่มีเหตุสุดวิสัยอันทำให้จำเลยที่ ๓ ไม่สามารถมาตรวจวินิจฉัยอาการของโจทก์ได้ด้วยตนเอง
- ถือว่าจำเลยที่ ๓ ประมาทเลินเล่อ เมื่อพยาบาลได้ฉีดยาปริคาริลให้แก่โจทก์ ตามที่จำเลยที่ ๓ สั่งการ

๔๔

- หลังจากนั้น โจอ๊กมีอาการแพ้ยาอย่างรุนแรงโดยโจทก์
ไม่มีอาการเช่นนั้นมาก่อน
- จึงเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของจำเลยที่ ๓ ทำให้
โจทก์ได้รับความเสียหาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อ
โจทก์

๔๘

- หลังจากนั้น โจอ๊กมีอาการแพ้ยาอย่างรุนแรงโดยโจทก์
ไม่มีอาการเช่นนั้นมาก่อน
- จึงเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของจำเลยที่ ๓ ทำให้
โจทก์ได้รับความเสียหาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อ
โจทก์

๕๐

- ภูมิภาคนี้ บอกว่าการตรวจร่างกายของผู้ป่วยถือเป็น **ขั้นตอนสำคัญ**
- ที่แพทย์จะต้องใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติกรรม มิให้เกิดความผิดพลาดขึ้นได้

๕๑

- เพราะอาจจะนำมาซึ่งอันตรายที่จะเกิดแก่ร่างกายในชีวิตของผู้ป่วยในขั้นตอนการรักษาที่ต่อเนื่องกัน
- กรณีนี้อยู่ในวิสัยที่สามารถตรวจได้แต่ที่ไม่ตรวจดังนั้นก็เป็นการทำโดยประมาท

๕๒

คำพิพากษาศึกษาที่ ๕๐๑๘/๒๕๕๐

- จำเลยที่ ๓ เป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาล ส และเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒
- โจทก์ที่ ๑ มีอาการเจ็บครรภ์ได้เข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล ส.
- มีจำเลยที่ ๓ เป็นแพทย์ผู้ตรวจรักษาโดยวิธีผ่าตัดคลอด

๕๓

- แต่ทารกในครรภ์ได้ถึงแก่ความตาย
- จำเลยที่ ๓ ได้ใช้ความระมัดระวังในการตรวจรักษาโจทก์ที่ ๑ ตามความรู้ความสามารถในการประกอบวิชาชีพแพทย์แล้ว
- การกระทำของจำเลยที่ ๓ จึงไม่เป็นการละเมิดต่อโจทก์

๕๔

- จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ในฐานะหน่วยงานของรัฐที่จำเลยที่ ๓ สังกัด
- จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสอง
- กรณีนี้ทางนำสืบปรากฏว่า แพทย์ก็นำสืบว่าตัวเองได้ใช้ความรู้ความสามารถตามหลักในการประกอบวิชาชีพ

๕๕

- เฉพาะทางในการทำคลอดเด็กแล้ว ก็จึงไม่เป็นละเมิด
- ดังนั้นในกรณีของแพทย์ก็เป็นเรื่องของข้อเท็จจริง ว่า แพทย์ได้ดำเนินการขั้นตอนในการรักษาตามมาตรฐานวิชาชีพหรือไม่

๕๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๗๓๐/๒๕๕๖

- หมายความอันเป็นวิชาชีพด้านกฎหมาย
- จึงต้องมีความละเอียดรอบคอบ และมีหน้าที่ต้องใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์เป็นพิเศษ
- โดยเฉพาะการฟ้องคดีล้มละลาย
- บุคคลผู้ถูกพิทักษ์เด็ขาด ย่อมถูกจำกัดสิทธิต่างๆ

๕๗

- แต่จำเลยที่ ๔ เพียงตรวจสอบหมายเลขประจำตัวประชาชนของ พ.
- ถูกหนึ่นำไปขอคัดสำเนาทะเบียนราษฎร จึงฟ้องโจทก์เป็นคดีล้มละลาย ทั้งๆ ที่โจทก์มีชื่อแตกต่างจาก พ.

๕๘

- และจำเลยที่ ๔ ก็มีข้อมูลของ พ. ตามสำเนาทะเบียนบ้าน
- หากตรวจสอบก็จะทราบได้โดยง่ายว่า ชื่อและนามสกุล วันเดือนปีเกิด รวมทั้งชื่อบิดามารดาของโจทก์กับ พ. นั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

๕๘

- อันแสดงว่าโจทก์และ พ. เป็นคนละคนกัน
- แต่จำเลยที่ ๔ หาได้กระทำไม่ ไม่สมกับเป็นผู้มีความรู้ ความชำนาญด้านกฎหมายในวิชาชีพทนายความ
- จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ

๖๐

- หมายต้องตรวจสอบบุคคลที่จะฟ้องเป็นจำเลยให้ถูกตัว
- เมื่อฟ้องผิดตัวถือเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ
และเป็นการทำโดยละเมิด

๖๑

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๐๕๐/๒๕๕๑

- ผู้ขอใช้ชื่อว่านางสาวรจนา
- ยื่นคำขอเข้าใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ โดยใช้บัตร
ประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน
- ที่มีการปลอมแก้ไขชื่อจากนงค์ลักษณะเป็นรจนา ซึ่งเป็น
คนละคนกับโจทก์

๖๒

- และก่อนฟ้องคดีจำเลยที่ ๒ สามารถที่จะตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล ผู้เข้าใช้บริการหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวได้ ซึ่งเป็นคนละคนกับโจทก์
- กลับฟ้องโจทก์ให้รับผิดชอบใช้ค่าบริการโทรศัพท์

๖๓

- ถือได้ว่าจำเลยที่ ๒ ประมาทไม่ยี่ดีต่อผลแห่งความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่โจทก์
- จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร พฤติการณ์จึงถือได้ว่าจำเลยที่ ๒ ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์แล้ว จำเลยที่ ๒ จึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน

๖๔

- กรณีนี้ศาลฎีกาก็วินิจฉัยว่า
- ทนาย มีหน้าที่ต้องตรวจสอบ ว่าจำเลยเป็นลูกหนี้ที่ใช้จริงหรือไม่ เมื่อไม่ได้ตรวจสอบ ถือได้ว่าการฟ้องโดยเอาเอกสารที่มีการปลอมแก้ไขชื่อ มาฟ้องเขาเป็นลูกหนี้ให้ต้องชำระหนี้ เป็นการกระทำละเมิด

๖๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๓๗๘/๒๕๖๑

- นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร พ.
- ได้ว่าจ้างบริษัท ค. ทำหน้าที่บริหารจัดการกิจการ รวมถึงการดูแลบำรุงรักษาซ่อมแซมสาธารณูปโภค
- ก่อนการว่าจ้าง ผู้รับเหมาให้ซ่อมแซมถนนและฝาท่อระบายน้ำของหมู่บ้าน

๖๖

- ผู้จัดการฝ่ายปฏิบัติการของบริษัท ค. ได้รับมอบหมายจากนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร พ. ให้ติดต่อจัดหาผู้รับเหมาสามรายที่เคยร่วมงานกันและมีผลงานดี ไว้ใจได้
- เสนอราคาข้อมให้จำเลยทั้งเจ็ดพิจารณา

๖๗

- จำเลยทั้งเจ็ด ลงมติเลือกบริษัท จ. ซึ่งเสนอราคาต่ำสุด เป็นผู้รับจ้างดำเนินงาน ไม่ปรากฏว่าผู้รับเหมาทั้งสามรายที่บริษัท ค. หามาเป็นบริษัทในเครือเดียวกัน เป็นพรรคพวกกัน เอื้อเพื่อประโยชน์ ฮั้วประมูลกัน

๖๘

- ร่วมกันเสนอราคาค่าก่อสร้างในลักษณะสมยอมราคา หรือมีส่วนได้เสียโดยตรงหรืออ้อมของจำเลยทั้งเจ็ด
- จึงน่าจะเชื่อว่าจำเลยทั้งเจ็ด ลงมติคัดเลือกบริษัท จ. ด้วยความโปร่งใสและตรงไปตรงมาตามข้อมูลและใบเสนอราคาที่ฝ่ายบริหารจัดการของบริษัท ค. นำเสนอ

๖๕

- ส่วนการกำหนดราคากลางงานก่อสร้างเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีที่วางหลักเกณฑ์ให้ใช้เฉพาะหน่วยงานของภาครัฐ
- ไม่อาจนำมาใช้กับภาคเอกชนได้

๗๐

- และตามข้อบังคับนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร พ. ก็มีได้
ระบุให้ต้องมีการประเมินราคากลางก่อน
- การที่จำเลยทั้งเจ็ดลงมติคัดเลือกบริษัท จ. โดยไม่มีการ
ประเมินราคากลาง

๗๑

- จึงไม่เป็นการกระทำที่ส่อพิรุณหาความรอบคอบ หรือ
ฝ่าฝืนต่อข้อบังคับของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร พ.
- ทั้งการดำเนินกิจการของจำเลยทั้งเจ็ด อยู่ภายใต้การ
ควบคุมดูแลของที่ประชุมใหญ่สมาชิกของนิติบุคคล
หมู่บ้านจัดสรร

๗๒

- สมาชิกส่วนใหญ่ได้ลงคะแนนเลือกจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ และที่ ๘ ให้กลับมาเป็นคณะกรรมการ
- อันแสดงว่า สมาชิกส่วนใหญ่ให้การยอมรับและไว้วางใจในการปฏิบัติหน้าที่ ด้วยความเสียสละโดยไม่หวังผลตอบแทนของจำเลยทั้งเจ็ด

๓๓

- ข้อมูลสืบของโจทก์ทั้งสี่ไม่มีพยานบ่งชี้ให้ฟังได้ว่า จำเลยทั้งเจ็ดลงมติคัดเลือกบริษัท จ ให้ดำเนินงานซ่อมแซมถนนและฝาท่อระบายน้ำ ในวงเงินที่สูงกว่าความเป็นจริงด้วยความประมาทเลินเล่อ

๓๔

- การกระทำของจำเลยทั้งเจ็ด จึงไม่เป็นการละเมิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่นิติบุคคลหมู่บ้าน
- กรณีของเอกชน ไม่ได้ใช้ระเบียบของราชการที่ต้องมีราคากลาง

๓๕

- ดังนั้นถ้าราคาถูกกว่าหรือมีเหตุผลเป็นที่น่าพอใจแล้วก็ คณะกรรมการที่พิจารณาอนุมัติประมูล คือนิติบุคคลสามารถจะอธิบายได้ว่าตัวเองได้ทำโดยรอบคอบ ก็ไม่ถือว่าเป็นการประมาทเลินเล่อ
- ไม่เป็นการละเมิดก่อให้เกิดความเสียหายต่อนิติบุคคล

๓๖

๔.ทำให้เขาเสียหาย

- ทำให้เขาเสียหาย
- ความรับผิดชอบทางละเมิดมุ่งประสงค์ที่จะให้ใช้ค่าสินไหมทดแทน ไม่ใช่มุ่งลงโทษเหมือนในทางอาญาแก่ผู้ทำละเมิด

๓๓

- ฉะนั้นเมื่อไม่มีความอาญาซึ่งมุ่งลงโทษผู้กระทำผิด มุ่งที่จะป้องกันและปราบปราม แม้จะไม่เสียหายก็อาจจะเป็นความผิด
- เช่น ยิงปืนใส่ผู้อื่นแต่กระสุนปืนไม่ถูก ผู้ถูกยิงไม่ได้รับอันตรายก็ยังคงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่า แต่ในทางแพ่งไม่เป็นละเมิด เพราะไม่ได้ทำให้เขาเสียหาย

๓๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๕๒/๒๕๒๖

➤ ไม่ฟ้องฆาตกรรม → ขาดอายุความ → แต่ฟ้อง
ฆาตกรรมได้ → ไม่เสียหาย → ไม่ละเมิด

- การกระทำของลูกจ้าง (ขององค์การโจทก์) เป็นทั้งละเมิดและผิดสัญญาจ้างแรงงาน
- แม้จำเลย (ผู้อำนวยการโจทก์) จะมีได้ฟ้องลูกจ้างจนเกิน ๑ ปี

๗๕

- ทำให้สิทธิเรียกร้องในฆาตกรรมขาดอายุความ
- แต่สิทธิเรียกร้องในความเสียหายจากการผิดสัญญาซึ่งมีอายุความ ๑๐ ปี ยังไม่ขาดอายุความ
- การที่จำเลยมีได้ฟ้องลูกจ้างภายใน ๑ ปี จึงไม่เป็นเหตุทำให้โจทก์เสียหาย การกระทำของจำเลยไม่เป็นละเมิดต่อโจทก์

๗๐

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๖๘/๒๕๔๐

➤ กระชากตัวออกมาจากบ้าน → ละเมิด

- เอาไปกระชากผู้เสียหายออกมาจากบริเวณที่ยืนอยู่
ได้หลังคา แม้จำเลยจะยืนนอกบ้าน แต่เอื้อมมือ
เข้าไปภายในบ้าน เพื่อจับและฉุดกระชากออกมา
- เป็นบุกรุก
- เป็นละเมิดได้

๘๑

- เอาโคลนไปป้ายกระจกทำให้มอง
ไม่เห็น
- ปาถุงอุจจาระ

๘๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๕๑/๒๕๖๐

➤ เอาชื่อคนอื่นมาใส่ > ว่าเป็นสถาปนิก
เสียหาย ละเมิด

- วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2553 โจทก์ได้รับแจ้งเหตุและเดินทางไปดูป้ายโครงการก่อสร้างที่ระบุชื่อโจทก์เป็นสถาปนิกโครงการ
- วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2553 โจทก์ตรวจสอบข้อเท็จจริงที่สำนักงานเขตบางพลัด

๘๓

- จึงทราบว่าจำเลยที่ 2 ยื่นขออนุญาตปลูกสร้างโดยใช้เอกสารที่มีลายมือชื่อปลอมของโจทก์
- โดยอ้างว่าจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นผู้ดำเนินการก่อสร้าง
- ถือว่าโจทก์รู้ตัวจำเลยที่ 3 และที่ 4 ผู้จะพึงใช้ค่าสินไหมทดแทน ในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2553

๘๔

overpixel

- โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2554
สิทธิเรียกร้องตามคำฟ้องของโจทก์จึงไม่ขาด
อายุความ
- จำเลยที่ 4 รู้ว่าโจทก์ไม่ได้รับเป็นสถาปนิก
ผู้ออกแบบแต่กลับมีเจตนา นำชื่อโจทก์มาลงไว้ใน
ป้ายประกาศบริเวณที่ก่อสร้างว่าโจทก์เป็น
สถาปนิก

๘๕

overpixel

- การกระทำของจำเลยที่ 4 และในฐานะ
กรรมการบริษัทจำเลยที่ 3 เป็นการกระทำ
โดยไม่ชอบเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่
โจทก์
- การกระทำของจำเลยที่ 3 และที่ 4 จึงเป็น
การกระทำละเมิดต่อโจทก์

๘๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๐๘/๒๕๖๑

➤ **ทำกลฉ้อฉล ปกปิดเรื่องการเวนคืน → ละเมิด → ต้องชดเชยค่าเสียหาย ประกันมิเตอร์นำไฟ**

- การที่จำเลยใช้กลฉ้อฉลในการทำสัญญาด้วยการปกปิดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ถูกเวนคืน
- เป็นการละเมิดสิทธิผู้บริโภคทั้งสองซึ่งประสงค์จะซื้อที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเพื่ออยู่อาศัย โดยการไม่ได้ให้คำพรรณาคุณภาพที่ถูกต้องเพียงพอเกี่ยวกับสินค้าที่จำเลยขายแก่ผู้บริโภคทั้งสอง

๘๓

- อันเป็นการโฆษณาที่ใช้ข้อความไม่เป็นธรรมโดยก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า
- และตัดโอกาสของผู้บริโภคที่จะใช้ข้อมูลดังกล่าวตัดสินใจที่จะเข้าทำสัญญากับจำเลย
- ดังนั้นผู้บริโภคทั้งสองจึงไม่ได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญาซื้อขายอันเป็นโมฆะนี้

๘๘

- เป็นกรณีจำเลยละเมิดสิทธิของผู้บริโภคทั้งสองตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 ที่มีมาตรา 4 ประกอบมาตรา 22 แห่ง พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 รับรองไว้
- จำเลยต้องชดเชยค่าเสียหาย
- เป็นค่าติดตั้งโทรศัพท์
- ค่าใช้จ่ายในการโอนกรรมสิทธิ์

๘๙

- ค่าประกันมิเตอร์ไฟฟ้าและน้ำประปา
- ค่าธรรมเนียมสัญญาจ้างอง อากรสัญญาเช่า และนิติกรรม และค่าประกันอัคคีภัย
- ซึ่งเป็นค่าเสียหายโดยตรงที่เกี่ยวข้องกับการที่จำเลยใช้กลฉ้อฉลในการปกปิดข้อเท็จจริง

๙๐

- ซึ่งผู้บริโภครทั้งสองซื้อบ้านเพื่อการอยู่อาศัย สำหรับ ส่วนต่างราคาที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นความเสียหายเช่นที่ตามปกติย่อมเกิดขึ้น
- แต่การที่จำเลยใช้กลฉ้อฉลในการทำสัญญาโดย ปกปิดข้อเท็จจริง
- โจทก์มีสิทธิเรียกร้องจากจำเลยได้และศาลมีอำนาจ คิดคำนวณให้ได้ตามพฤติการณ์แห่งคดี

๕๑

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๖๖/๒๕๖๖

- การที่โจทก์ซื้อรถยนต์คันพิพาทจากจำเลยที่๒ เพราะเชื่อตามคำโฆษณาว่า รถยนต์คันพิพาทมีความปลอดภัยสูง มีถุงลมนิรภัยป้องกันการกระแทกสำหรับ ผู้ขับขี่และผู้โดยสารให้ได้รับความปลอดภัยเมื่อเกิดอุบัติเหตุ คำโฆษณาดังกล่าวถือเป็น ส่วนหนึ่งของสัญญาระหว่างโจทก์กับจำเลยที่๒ ตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา๑๑ เมื่อถุงลมนิรภัยไม่ทำงานโดยไม่ออกมาป้องกันอันตรายขณะเกิด อุบัติเหตุ จนเป็นเหตุให้โจทก์และสามีโจทก์ได้รับบาดเจ็บไม่เป็นไปตามคำโฆษณาของจำเลย ทั้งสอง ถุงลมนิรภัยมีไว้เพื่อป้องกันความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและเพื่อรองรับ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้น หากถุงลมนิรภัยทำงานผิดปกติ จำเลยทั้งสองผู้ขายรถยนต์พิพาทย่อมคาดเห็นได้ว่าโจทก์ผู้ใช้รถรวมทั้งคน โดยสารจะได้รับบาดเจ็บและอาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้จำเลยทั้งสองจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนไม่แต่เฉพาะความเสียหายต่อตัวทรัพย์สินที่ขาย แต่รวมไปถึงความเสียหายดังกล่าวด้วย อันเป็น ความเสียหายที่เกิดขึ้นแต่พฤติการณ์พิเศษ แม้โจทก์ไม่ได้นำสืบแจกแจงรายละเอียดของค่าเสียหายแต่ละ ส่วน ศาลก็สามารถกำหนดค่าเสียหายให้ตามพฤติการณ์แห่งคดีได้และค่าเสียหายที่โจทก์เรียกร้องมาตาม ฟ้อง นั้นเหมาะสมแล้ว กำหนดให้ตามขอ ส่วนค่าเสียหายในมูลละเมิดที่จำเลยร่วมต้องรับผิดชอบ ต่อโจทก์นั้น การที่ถุงลมนิรภัยไม่ทำงานถือเป็นพฤติการณ์ที่ร้ายแรง ซึ่งอาจทำให้เป็น อันตรายถึงแก่ชีวิตได้ ค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้น่าจะสูงกว่าค่าเสียหายอันเนื่องมาจากการผิดสัญญา

๕๒

๕.เสียหายแก่ชีวิต

- เสียหายแก่ชีวิต หมายถึง การทำให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย
- ไม่ว่าจะโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ

๕๓

- แม้จะจงใจแค่ทำร้ายร่างกาย
- แต่ถ้าถึงแก่ความตายก็เสียหายแก่ชีวิตเหมือนกัน

๕๔

๖.เสียหายแก่ร่างกาย

- เสียหายแก่ร่างกาย
- ไม่ว่าจะป็นอันตรายแก่กายหรือไม่
เป็นอันตรายแก่กาย
- การข่มขืนกระทำชำเราหรืออนาจาร
เหล่านี้ล้วนแต่เป็นเรื่องเสียหาย

๕๕

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๑๕๐๖๗/๒๕๕๗

➤ แจ้งผลป่วยผิดปกติ → ละเมิด

- จำเลยแจ้งผลการป่วยผิดปกติ
- ทำให้อาการโรคมะเร็งของโจทก์ลุกลาม
แพร่กระจายไปยังอวัยวะอื่นๆ
- เป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย เป็นละเมิดต่อโจทก์

๕๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๓/๒๕๐๕

➤ รู้สึกถูกเหยียดหยาม → เจ็บใจ → ไม่ละเมิด

- อันตรายต่อจิตใจต้องเป็นผลจากการทำร้าย เพราะตาม ปอ. มาตรา ๒๕๕ บัญญัติว่า เป็นเหตุให้เกิดอันตราย
- แต่ความรู้สึกว่าถูกเหยียดหยาม เจ็บปวด แค้นใจเหล่านี้เป็นอารมณ์ ไม่เป็นอันตรายต่อจิตใจ

๕๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๑๖/๒๕๒๘

➤ ส่งข้อความผิด เสียใจ ร้องไห้ เป็นอารมณ์เรียกไม่ได้

- โจทก์ได้รับโทรเลขที่จำเลยที่ ๑ ระบุข้อความผิดเป็นว่าบุตรสาวโจทก์ถึงแก่กรรมแล้ว
- ความเศร้าโศกเสียใจของโจทก์เป็นเพียงอารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อทราบข่าวร้าย

๕๘

- ไม่มีบทกฏหมายใดที่บัญญัติให้สิทธิ
โจทก์เรียกค่าเสียหายในเรื่องนี้ได้

๕๕

- เสียหายทางจิตใจ
- กระทบกระเทือนต่อจิตใจ
- จิตพั่นเพื่อน
- ตกใจกลัว
- เอาของมาให้กิน อาเจียน
- ทำให้เสียแก่ประสาท เป็นการทำให้เสียหายแก่ร่างกาย

๑๐๐

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๗๑/๒๕๕๖

➤ ใช้ปืนชู่เรียกได้

- เอาปืนออกมาชู่บนทางเท้า ว่า มึงอยากตายหรือ
- เป็นการจงใจทำให้โจทก์เสียหาย เป็นละเมิด ทำให้โจทก์ตกใจกลัว

๑๐๑

๗.เสียหายแก่นามัย

- เสียหายแก่นามัย คือ ทำให้เสียสุขภาพ อยู่อย่างไม่สงบ
- เพราะ กลิ่น เสียง ควัน กระทบนอน น้ำเน่า หรือฝุ่น

๑๐๒

- ตามที่เคยยกตัวอย่างว่าเอาหีบศพมาตั้งในบ้าน แล้วเปิดหน้าต่างไว้
- เป็นเรื่องการใช้สิทธิเกินส่วน
- กรณีนี้ถือว่าเป็นการทำความเสียหายแก่อนามัย

๑๐๓

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๓๔๐๗/๒๕๓๕

- ตอกเสาเข็ม
- นอนไม่หลับ
- บ้านสะเทือน

๑๐๔

- เสียหายต่ออนามัย
- เสียง
- ความหวาดระแวง
- ทำให้เสียหายแก่อนามัย

๑๐๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๔๒/๒๕๖๐

➤ แจ้งว่าลูกสมบุรณ์ แต่ลูกเป็นพิการ
กระเทือนใจอย่างรุนแรง เสียหาย ประมาท

- จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นแพทย์ร่วมกัน
ตรวจวินิจฉัยการตั้งครรภ์ของโจทก์ที่ ๑
ไม่พบความพิการของโจทก์ที่ ๒

๑๐๖

- และไม่ได้แจ้งให้โจทก์ที่ ๑ ทราบข้อมูลที่ถูกต้องและครบถ้วนด้วยภาษาที่โจทก์ที่ ๑ จะเข้าใจได้
- ทั้งนี้ที่สภาพร่างกายทารกในครรภ์ของโจทก์ที่ ๑ มีความพิการอย่างรุนแรง

๑๐๗

- ยอมทำให้โจทก์ที่ ๑ เข้าใจผิดและคาดหวังว่าทารกในครรภ์มีสภาพร่างกายปกติเช่นคนทั่วไป
- ยอมทำให้โจทก์ที่ ๑ มีโอกาสในการตัดสินใจว่าจะหาทางแก้ไข เยียวยา หรือดำเนินการเกี่ยวกับโจทก์ที่ ๒

๑๐๘

- และหากโจทก์ที่ ๑ ทราบข้อมูลที่ต้องครบถ้วนจากจำเลยที่ ๓ เสียแต่แรกและทราบว่าความพิการของทารกไม่อาจแก้ไขได้
- โจทก์ที่ ๑ ก็ย่อมมีโอกาสเตรียมใจยอมรับกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นก่อนการคลอดโจทก์ที่ ๒

๑๐๕

- อันจะเกิดผลดีแก่สภาพจิตใจของโจทก์ที่ ๑ มากกว่าจะรู้ถึงความพิการของโจทก์ที่ ๒
- โดยกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อสภาพจิตใจโจทก์ที่ ๑ อย่างรุนแรง
- จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ

๑๑๐

- อันเป็นการละเมิดทำให้โจทก์ที่ ๑ ได้รับความเสียหายทางด้านจิตใจซึ่งเป็นความเสียหายแก่อนามัย
- จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่สัญญากับโจทก์ที่ ๑
- และจำเลยที่ ๒ แพทย์เจ้าของไข้ในฐานะตัวแทนของจำเลยที่ ๑

๑๑๑

- ซึ่งมอบหมายให้จำเลยที่ ๓ ร่วมในการตรวจวินิจฉัยการตั้งครรภ์ของโจทก์ที่ ๑ ด้วยเครื่องอัลตราซาวด์
- ต้องร่วมกันรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่โจทก์ที่ ๑ ด้วย

๑๑๒

๘.เสียหายแก่เสรีภาพ

- เสียหายแก่เสรีภาพ เป็นไปตาม ปอ. มาตรา ๓๐๕ กักขังหน่วงเหนี่ยว
- หรือทำให้ไม่มีเสรีภาพในร่างกาย
- ถือว่าเป็นละเมิดเพราะทำให้เสียหายแก่เสรีภาพ

๑๑๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๔๗/๒๕๐๓

➤ ถูกจับ ละเมิด

- แจ้งความเท็จ ทำให้โจทก์ถูกจับกุมเสียหายเสรีภาพ
- เป็นละเมิด

๑๑๔

๕.เสียหายแก่ทรัพย์สิน

- เสียหายแก่ทรัพย์สิน
- ความผิดตามลักษณะทรัพย์สินใน ปอ. คือ
- ลักทรัพย์
- ชิงทรัพย์
- ชิงทรัพย์

๑๑๕

- ปล้นทรัพย์
- ยักยอก
- ฉ้อโกง
- ทำให้เสียทรัพย์
- บุกรุก
- ถือว่าเป็นความเสียหายแก่ทรัพย์สินทั้งสิ้น

๑๑๖

๑๐.สิทธิครอบครอง

- สิทธิครอบครอง มีบัญญัติไว้ใน
บรรพ ๔ เรื่องทรัพย์สิน สิทธิ
ครอบครองจึงเป็นทรัพย์สิน
ประเภทหนึ่ง

๑๑๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๕๔/๒๕๒๕

➤ ซื้อขาย เป็นผู้ครอบครอง ก็ฟ้องได้

- แม้การซื้อขายจะทำเพียงแต่มอบตัว
รูปพรรณให้ผู้ซื้อไป
- มิได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่

๑๑๘

- ซึ่งตกเป็นโมฆะก็ตาม
- ผู้ซื้อซึ่งครอบครองช่างก็มีสิทธิฟ้องผู้ทำละเมิดก่อให้เกิดความเสียหายแก่สิทธิในช่างของผู้ซื้อได้

๑๑๕

๑๑. กระแสไฟฟ้า

- กระแสไฟฟ้า เรื่องทรัพย์สินมีบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓๕ หมายความว่า รวมทั้งทรัพย์สินและวัตถุไม่มีรูปร่าง
- ซึ่งอาจมีราคาและถือเอาได้
- ที่ไม่มีรูปร่างก็ เช่น ลักกระแสไฟฟ้า (ฎ.๘๗๗/๒๕๐๑)

๑๒๐

- ขั้วรถโดยประมาณที่ไปชนเสาไฟฟ้าของการไฟฟ้าล้ม ทำให้สายไฟฟ้าตกลงดิน กระแสไฟลงดิน
- กรณีนี้การไฟฟ้านอกจากจะฟ้องเรื่องเสาไฟฟ้าหักเสียหายได้แล้ว

๑๒๑

- ยังฟ้องที่ทำให้กระแสไฟฟ้าของเขาไหลลงดินซึ่งเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินซึ่งเป็นวัตถุที่ไม่มีรูปร่าง

๑๒๒

๑๒.เสียหายแก่สิทธิ

- เสียหายแก่สิทธิ ความเสียหายแก่สิทธิ
อย่างหนึ่งอย่างใด เป็นความเสียหาย
ประเภทสุดท้าย
- แต่เป็นคำกว้างครอบคลุมความเสียหาย
ทุกอย่าง

๑๒๓

- ซึ่งเป็นสิทธิที่นอกเหนือจากสิทธิในชีวิต
ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ และทรัพย์สิน
อย่างไรจึงเรียกว่าสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด
- มีคำพิพากษาฎีกาเรื่องหนึ่งได้อธิบายคำว่า
“สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด” ไว้เป็นอย่างดี

๑๒๔

สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด

- สิทธิส่วนบุคคล
- การดำเนินอื่นเป็นการทำให้เสียหายต่อสิทธิของโจทก์

๑๒๕

Case Study

- นายหนึ่งได้บันทึกภาพข้อความการสนทนาในกลุ่มไลน์เกี่ยวกับการสั่งงานของนายจ้าง แต่ตนเองไม่พอใจ จึงนำไปแจ้งให้เพจแห่งหนึ่งทราบ
- จากนั้น เพจได้นำภาพข้อความการสนทนาที่ปรากฏไอดีไลน์ของนายจ้างผู้สั่งงาน และภาพการสนทนาบางส่วน โปสเตอร์เผยแพร่ในเพจดังกล่าวและระบุข้อความที่ไม่ตรงกับความจริงเกี่ยวกับการสั่งงานและให้โบนัสกับลูกจ้าง

ให้วินิจฉัยว่า การกระทำดังกล่าวเป็นละเมิดหรือไม่ เพราะเหตุใด

๑๒๖